

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Decretum. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

plici præscripsum, id etiam eiusmodi sit, vt ne ab extrema quidem anteriori parte quasi rostratum promineat.

Neque cingula serico retisve instar contexta, aut è corio confecta adhibeāt; neque cingulis sudariola accingant, aut appendant.

A caligarum vsu abstineant, quæ nauicarum speciem præferant.

Vestes quas domi priuatim induent, eiusmodi sint, quæ non colore, non vlla habitus specie à clericali modestia discrepent.

Cum in Ecclesia versantur, quo tempore superpelliceum inducere non debent, ne sint sine toga exteriori: nec verò absq; ea etiā in dioecesanis locis prodeant, nisi cùm eos pedibus iter faciétes

via difficultas & longitudo aliter cogit.
Si quod iter equo faciunt; ne absque viatoria veste exteriori eiqueant, succincta interiori tunica, aut alia contractiori decenter adhibita, ad dioecsanæ pri-

me nostræ Synodi præscriptum.

Præpositi, & urbani, quibus certum aliud indumenti genus à Sede Apostolica concessum non est, & ij dioecsanis, quorum præpositura capita plebis sunt, tum in Ecclesia diuinis officijs, tum foris processionibus agendis, & in alijs publicis Ecclesiasticis eiusmodi actionibus (nisi cùm pro solennitatibus ratione sacra alia indumenta adhibenda sunt) cappa semper, quod vetus eoru insigne esse compertum est, eiusmodi vtantur: quæ nigro colore sit tenui eo panno confecta, quem sarzam, aut sriam vulgo vocant, à posteriori parte in longitudinem ducta: quæ decenter intulata, & infra finistrum brachium demissa tenetur.

Circumamicta autem à pectori illa per hyemem sit pelle scuria, quam dossiam, dicunt; per restatem serico violacei coloris.

Cum autem illam induunt, superpelliceo eiusmodi, quod angustis manicis sit, subtilis eoscunc vt non vetamus: alio præterea tempore nunquam vtantur.

Quam cappam Præpositi urbani non in alienis Ecclesijs, sed in suis soli, ac præterea foris, cum aliquod Ecclesiasticae functionis manus collegiatum cum

suo clero obeunt, abhibeant; dioecesanis in suis item, non in alienis plebis.

Superpelliceis cùm ministerij vsu postulat, omnes vtantur; quæ non lacerant, non sordida, non elaborata nimis, ita vt artificij ornatus in humeris speciosus appareat.

Quibus autem rocheto vti licet, id eiusmodi sit, in quo non vlla artificiosi operis species, neq; affectata elegancia ostentetur.

Modestiam vero omnes cùm in omni habitu, actione q; præferant; tum in eo etiam, vt ne certo eo nomine, quod propriè Ecclesiarū Presidibus, Ecclesiasticaq; dignitate præditis conuenit, se mutuo qui non debent, ambitiosè appellent.

Decretum . XX.

S A C E R D O S, Clericuſe ſacris initiatuſ, aut ecclaiſticiuſ beneficium obtinens, ne morbi quidem cauſa loquitur, Canonicarum horarum officiuſ omittat; niſi de confiſlio confefſarij Sacerdotiſ, & vbi adhiberi potest, medici item: niſi iſ ita grauitate morbo laborat, vt planè ſentiat ſe illius grauitate impediſſi, quod minus ſtaras preces horariaſ recitare poſſit.

Decretum . XXI.

Q V A M ſupplici mente, intimaque animi pietate, Ecclesiastici ordinis hominiſ ſe horaria diuinis officij preces dice re debeat; id & antiquis Patrum iſtitutis cauſum est, & Lateranensi Concilio Innocentius Tertijs Pōtifex monuit. Cū enī [non tantum pro populo, vt inquit Apoſtolus, verū etiam pro ſe ipſis, qui cirroundati ſunt infirmitate, orandum eis ſit;] id non modū ſine intermisſione, ſed etiam ſtudiosè ad deuotē age re debent.

Quare admonemus omnes & ſingulos noſtre dioecefiſ & urbiſ Mediolanensis ecclaiſticos hominiſ, vt cū eiusmo di precum Canonicarum officiuſ priuatim præſtant, ne deambulando, aliudve agendo id muneris explante: in Eccleſiam, ſi ei domus fit coniuncta, aut ſaltem domi in locum quoad fieri potest precatiōni aptiore ſe recipiant; vt animo, qui deambulationibus, & aliarum rea

actio-

sectionibus distrahi quandoque solet, se colligentes, ac pietatis studio accensi, orent spiritu, orent pariter & mente; quodq; ore psallunt, item spiritu psallat & mente in conspectu Domini, à quo vberimum huius debitæ pietatis frumentum capient.

Decretum. XXII.

Se clericorum ad dic-
rum festorum
celebritates
communem.

QUONIAM ad festi diei, alteriusve eiusmodi rei celebritatem, Sacerdotum & Clericorum concursus in Ecclesia vbi illa agitur, aliquando ita freques esse solet, vt ob eorum absentiam debito ministerio & cultu illis celebritatis diebus aliquando Ecclesiae careant, quibus illi adscripti sunt: nos vt huic rei occurramus, ita decernimus; vt cum ab una Ecclesia ad alteram, in qua dies festus aliave celebritas agitur, Sacerdotes Clericive euocandi sunt, ne plures quam duodecim, aut si ex causa Vicarius foraneus scripto concesserit, ad summum in diœcesi sextdecim, ac totidem etiam in urbe adhiberi liceat; ijs etiam numeratis, qui eidem Ecclesiae vbi celebritas fit, ministrae solent.

Id autem, nisi maiorem numerum aliquando adhiberi, vel ex fundatione, vel ex legato præscriptum sit.

Illi vero omnes qui euocabuntur, in choro dum diuina officia sunt, superpelliceo mundo decenter induti adsint; nisi cum in eadem Ecclesia Missæ sacrum faciunt,

Nec vero alias Sacerdos Clericusve qui ad celebritatem vocatus non sit, in chorum quoquis prætextu adsciscatur, recipiaturve: neve eleemosinarum quam in illius celebritate tributa sunt, aut tribuuntur, particeps vlo modo fit: nec vero in mensa excipiatur, vt est etiam in nostra secunda Synodo dioecesana vetitum.

Quicunque, & qui præter illum numerum aliquem adsciverit, & qui minimè vocatus eò accesserit, & qui admiserit, quive exceperit, multetur arbitrato non fero.

Qui Sacerdos Clericusve eam celebritatem agit; eadem proposita pœna, in mensa apparatu à frugali modestia contentibus foraneis per nos prouinciali decreto præcripta ne vlo pacto discedat; vt prouinciali secundo Concilio, &

dioecesana prima Synodo iussum est.
Hæc vero pœna locum non solum habet, cum fercula in mensa contra præscriptum apponuntur; sed etiam si non apponantur, in apparatu tamē iam sunt.

Tit. 1. decr.
pag. 70.
Dicr. 1. decr.
30. pag. 41.

Coniuia, & prandia, ientaculae, quas refectiones vocant, quæ Sacerdotibus & Clericis in urbe ad eundum, aut ad Missæ sacrum, diuinæ officia concelebranda vocati, cantoribusve ab ecclesiasticis hominibus apparari confueuerunt, cum sepè & dictis & factis intemperanter fiant, hoc decreto vetamus: cum in urbe ijs commodum sit, peractis diuinis officijs domum ad cibum capendum redire; sed eorum loco aliquid honestæ mercedis aut eleemosinæ illis dari censemus.

Quod de maiori clericorum numero adhibendo in prouinciali secundo Concilio permisum est; id tantum in diœcesi, ijsque locis licere declaramus, quæ ita longe inter se distincta sunt, vt Vicarius foraneus ea vel alia iusta causa Clericis graue esse censuerit, eo ipso mane concelebratis diuinis officijs illos domum suam reuerti; facultatemque propterea dederit Rectori Ecclesie, in quanti ob eorum officiorum celebritatem conuentum est, eosdem prandio excipiendi.

Decretum. XXIII.

VT ex sanctorum patrum institutis fideles curæ nostræ commissi sanctas peregrinationes suscipiant, salutisq; vberiorem fructum diuina auxiliante misericordia inde capiant; nos pro paterna solicitudine, qua illis in Domino ministramus, admonenda censuimus quæ sequuntur: primoq; clericalis ordinis hominibus hæc seruanda proponimus.

De religio-
nis peregrina-
tionibus.

Ne cuiquam Sacerdoti clericove ciuijus ordinis peregrinaturo, itineri peregrinationis causâ sine literis nostris dimissorijs se committere liceat, vt causa veteri sanctitum est.

Deinde is vel sacerdos vel clericus, vbi dimissorijs literas impetrarit, antequam peregrinatione se committat; peccato primò confessus, tum si sacerdos est, Missæ sacrum quod est pro iter agentibus faciat; si clericus inferior, sacram Eucharistiam sumat.

C 4 **P**rz-